

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **GENETRIX s.r.o.**, se sídlem v Bohumíně, Jana Palacha 668, zastoupeného Vladimírem Ambruzem, advokátem se sídlem v Praze 8, Karolinská 654/2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 7.3.2012 č.j. 8317/11-1301-803479, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 7.3.2012 č.j. 8317/11-1301-803479 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24.940,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vladimíra Ambruza, advokáta se sídlem v Praze 8, Karolinská 654/2.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 dle § 19 odst. 1 a § 20 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství – dále jen „žalovaný“) ze dne 7.3.2012 č.j. 8317/11-1301-803479, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Bohumíně ze dne 15.8.2011 č.j. 40662/11/368970801755, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011.

V podané žalobě žalobce uvedl, že podal u správce daně dne 27.6.2011 řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen DPH) za zdaňovací období květen 2011, v jehož rámci provedl ve smyslu ust. § 44 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen ZDPH) opravu daně u pohledávek za dlužníkem v úpadku společností Sklárný BOHEMIA a.s. Konkrétně se jednalo o pohledávky ze zdanitelných plnění uskutečněných žalobcem v období květen až červenec 2008, tedy o pohledávky vzniklé méně než 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku dlužníka (účinky rozhodnutí o úpadku nastaly dne 22.10.2008). Správce daně zahájil postup k odstranění pochybností, zda byl žalobce oprávněn provést uvedenou opravu a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo a žalobce nebyl oprávněn provést opravu daně na výstupu ve vztahu k pohledávkám dlužníka, které vznikly po 23.4.2008. Žalovaný se pak v napadeném rozhodnutí se závěry prvostupňového správce daně ztotožnil. Žalobce naopak trvá na správnosti svého postupu. V žalobě dále poukázal na vliv právní úpravy obsažené ve Směrnici Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen směrnice), kdy poukázal především na provázanost odstavce 1 a 2 článku 90 Směrnice. Z jejich obsahu žalobce dovozuje, že směrnice dává členským státům pouze dvě možnosti, a to buď musí být za všech okolností snížen základ daně procesním způsobem stanoveným členskými státy, nebo naopak bude snížení základu daně zakázáno. Podle názoru žalobce je ust. § 44 ZDPH v kolizi s úpravou čl. 90 směrnice, když má za to, že podmínka možnosti opravy výše daně u neuhrazených pohledávek, které vznikly nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku dlužníka, jde nad rámec možností, jaké dává členským státům směrnice. Jde tudíž o její nesprávnou implementaci do tuzemského práva. V této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), a to rozsudek ze dne 13.11.2009 č.j. 5 Afs 53/2009-63, podle kterého stěžovatele nelze činit odpovědným za nesprávnou implementaci směrnice do zákona o dani z přidané hodnoty. V další části žaloby se žalobce zabýval výkladem ust. § 44 ZDPH, a to právě v návaznosti na podmínku, že se oprava výše daně musí vztahovat k pohledávkám, které vznikly *nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku*. Žalobce dovodil dva možné výklady citovaného ustanovení, a v souvislosti s tímto svým závěrem poukázal na judikaturu NSS a Ústavního soudu vztahující se k otázkám principu předvídatelnosti a srozumitelnosti zákona a postupu správních orgánů v případě možnosti dvojího výkladu právní normy (rozsudky NSS sp. zn. 2 Afs 178/2005 a sp. zn. 5 Afs 151/2004 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 635/09 a sp. zn. IV.ÚS 666/02).

Žalovaný ve vyjádření označil námitky žalobce za nedůvodné. Zdůraznil, že text směrnice jako normativního aktu sekundárního práva Evropské unie musí být do značné míry obecný a je jen na jednotlivých členských státech, aby v mantinelech

takto vymezené úpravy ve směrnici zakotvená pravidla odpovídajícím způsobem implementovaly a promítly do národních právních řádů. Dále blíže rozvedl porovnání obsahu čl. 90 odst. 1 a 2 směrnice a § 44 ZDPH. K otázce dvojího výkladu § 44 tak, jak je prezentován žalobcem, žalovaný vyslovil nesouhlas, když podle něj je ust. § 44 odst. 1 ZDPH jednoznačné, neboť hovoří o pohledávce, která *vznikla nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku* s tím, že je-li časová hranice definována pojmem *nejdříve*, zahrnuje pouze události, které se v čase odehrály později než nejdříve. Jazykový výklad je proto podle žalovaného jednoznačný a směřuje k vymezení pohledávek starších a nikoliv mladších, jak dovozuje žalobce. Ve stejném smyslu pak vyznívají výklady logický a teleologický, jakož i výkladová metoda *reductione ad absurdum*. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 1.7.2014 č.j. 22Af 51/2012-41, jímž byla žaloba zamítnuta. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 5.3.2015 č.j. 9 Afs 225/2014-47, který nabyl právní moci dne 5.3.2015. Současně byla věc vrácena Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušujícím rozsudku.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal u správce daně dne 27.6.2011 řádné daňové přiznání k DPH, jehož součástí bylo provedení opravy výše DPH o pohledávky za dlužníkem v insolvenčním řízení ve smyslu ust. § 44 odst. 1 ZDPH, a to ve vztahu k dlužníkovi společnosti Sklárný BOHEMIA a.s., vůči němuž bylo vydáno rozhodnutí o úpadku, a to usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22.10.2008 č.j. MSPH 78 INS 3734/2008-A-27. Současně žalobce předložil správci daně vyjádření, v němž prezentoval svůj názor na dvojí jazykový výklad ust. § 44 odst. 1 ZDPH, a to pokud jde o sousloví „*pohledávky vznikly nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu*“. Správce daně sdělil žalobci své stanovisko při ústním jednání ze dne 12.8.2011, o němž byl sepsán protokol č.j. 40634/11/368970801755, kdy snížení daně na výstupu o částku 969 996,- Kč neuznal, stejně jako neuznal opravu výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení. Následně správce daně rozhodnutím ze dne 15.8.2011 č.j. 40662/11/368970801755 vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 s tím, že jím provedené opravy výše daně neakceptoval. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 44 odst. 1 ZDPH plátce, kterému při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátcí vznikla povinnost přiznat daň a jehož pohledávka, která vznikla nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku z tohoto plnění, doposud nezanikla (dále jen „věřitel“), je oprávněn provést opravu výše daně na výstupu z hodnoty zjištěné pohledávky v případě, že

- a) plátce, vůči kterému má věřitel tuto pohledávku (dále jen „dlužník“), se nachází v insolvenčním řízení a insolvenční soud rozhodl o prohlášení konkursu na majetek dlužníka,

- b) věřitel přihlásil tuto svoji pohledávku nejpozději ve lhůtě stanovené rozhodnutím soudu o úpadku, tato pohledávka byla zjištěna a v insolvenčním řízení se k ní přihlíží,
- c) věřitel a dlužník nejsou a ani v době vzniku pohledávky nebyli osobami, které jsou
 1. kapitálově spojenými osobami podle § 5a odst. 3 s tím, že výše podílu představuje alespoň 25 % základního kapitálu nebo 25 % hlasovacích práv těchto osob,
 2. osobami blízkými, nebo
 3. společníky téže společnosti, jsou-li plátcí,
- d) věřitel doručil dlužníkovi daňový doklad podle § 46 odst. 1.

Krajský soud se nejprve zabýval tím žalobním bodem, v němž žalobce namítá, že ust. § 44 ZDPH umožňuje dvojí výklad v návaznosti na podmínku, že se oprava výše daně musí vztahovat k pohledávkám, které vznikly *nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku*. Podle žalobce možnost dvojího výkladu vede k aplikaci judikatury NSS a Ústavního soudu vztahující se k otázkám principu předvídatelnosti a srozumitelnosti zákona a postupu správních orgánů v případě možnosti dvojího výkladu právní normy (rozsudky NSS sp. zn. 2 Afs 178/2005 a sp. zn. 5 Afs 151/2004 a nálezy ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 635/09 a sp. zn. IV.ÚS 666/02). Výkladem ust. § 44 odst. 1 ZDPH se již podrobně zabýval NSS, a to v rozsudku ze dne 10.12.2014 č.j. 9 Afs 170/2014-42. NSS v něm dospěl k tomu, že je-li v zákoně uvedeno, že pohledávka musela vzniknout nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku, není z tohoto textu samo o sobě zřejmé, zda se tímto časovým úsekem myslí pohledávky vzniklé od blíže neurčeného okamžiku do 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku nebo naopak pouze pohledávky vzniklé právě v těchto 6 měsících před rozhodnutím soudu o úpadku, takže o čistě gramatický výklad ustanovení se opřít nelze, ale stejně tak nelze aplikovat ani zásadu in dubio pro libertate, neboť tato zásada přepokládá existenci nejméně dvou obhajitelných výkladů konkrétního ustanovení právního předpisu a dále předpokládá aplikaci toho z výkladů, který je ve prospěch fyzické či právnické osoby. Z tohoto hlediska se uvedená zásada objektivně nemůže uplatnit, protože každý z výkladů bude vždy současně pro určitou skupinu daňových subjektů výhodný a pro určitou skupinu nevýhodný. NSS proto našel oporu pro výklad ust. § 44 odst. 1 ZDPH v důvodové zprávě k návrhu tohoto zákonného ustanovení, kde se uvádí: *„Návrh, kterým se umožní snížit základ daně a daň ve specifických případech, a to ještě za stanovených podmínek, zabrání případnému zneužívání oprav. Plátcí, který měl povinnost přiznat daň z celé částky za poskytnuté plnění (věřitel) a od příjemce neobdržel úplatu a ten se současně dostal do insolvenčního řízení (dlužník), navrhujeme možnost opravit (snížit) již přiznanou daň. Toto řešení bude mít za následek snížení příjmů do státního rozpočtu. Avšak za současné ekonomické situace toto opatření radě společností pomůže od případného bankrotu. (...) Jedná se o tzv. „předinsolvenční“ pohledávky, které vznikly nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku. (...) V souvislosti s dopady světové finanční krize stále více přibývá firem, které se nachází v konkurzním řízení, a tudíž nejsou schopny dostát svým závazkům vůči věřitelům (dodavatelům). Vzniklé pohledávky za odběrateli (dlužníky) řada dodavatelů (věřitelů) není schopna vymoci v plné výši. Tento fakt se negativně projevuje v ekonomické situaci dosud „životaschopných“ podniků. Na základě tohoto ustanovení bude mít věřitel (dodavatel) takto nárok na opravu výše daně na výstupu, pokud mu jeho odběratel (dlužník) nezaplatil za dodané zboží nebo poskytnutou službu a insolvenční soud proti*

odběrateli zahájil insolvenční řízení. V předloženém návrhu se jedná o pohledávky, které vznikly nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku. Návrh prozatím upravuje pouze problematiku konkurzního řízení. Navrhnuté opatření bude po určité časové době jeho „fungování“ vyhodnoceno a dojde k případnému rozšíření. Návrh je plně v souladu se směrnicí Rady 2006/112/ES, článek 90 a 185. Obdobná úprava platí nejméně ve 12 členských státech EU, tento režim je v různých formách implementován v následujících členských státech: Belgie, Lucembursko, Dánsko, Německo, Francie, Portugalsko, Irsko, Rakousko, Itálie, Řecko, Lotyšsko a Velká Británie. Toto opatření bude mít sice bezprostředně negativní dopad na státní rozpočet, ale je potřeba vzít v úvahu i doprovodné (nepřímé) efekty, mimo jiné zachování životaschopnosti firem, umožnění překonání současné negativní ekonomické situace a zachování pracovních míst (...)“. Z uvedeného NSS dovodil, že jediným odvoditelným záměrem zákonodárce na základě důvodové zprávy je, že účelem navrhovaného opatření je pomoci těm věřitelům, kteří neobdrželi od příjemců plnění úplatu za předpokladu, že se tito příjemci současně dostali do insolvenčního řízení. Důvodová zpráva zdůrazňuje, že se jedná o předinsolvenční pohledávky a výslovně uvádí, že pokud se navrhované opatření osvědčí, může dojít k jeho případnému rozšíření. Nezaplacení pohledávek, které vznikly v období časově značně předcházejícím úpadku, mohlo být ovlivněno zcela jinými faktory, než budoucím úpadkem dlužníka, takže je lze stěží označit za předinsolvenční, tedy za pohledávky, jejichž nezaplacení je současně spojeno s úpadkem dlužníka (odstavce [54] a [56] rozsudku NSS sp. zn. 9 Afs 170/2014). Na základě uvedeného je proto akceptovatelný pouze ten výklad, že opravu výše daně lze provést u pohledávek, které nejsou ke dni rozhodnutí o úpadku starší než 6 měsíců. Musí se tudíž jednat o pohledávky, které se co do termínu jejich vzniku bezprostředně váží k okamžiku vzniku insolvenčního stavu dlužníka.

Jelikož v posuzované věci účinky rozhodnutí o úpadku společnosti Sklárný BOHEMIA a.s. nastaly dne 22.10.2008 a žalobcem uplatněné pohledávky vznikly za plnění uskutečněná v období květen až červenec 2008, tj. v době kratší než 6 měsíců před účinky rozhodnutí o úpadku, uplatnil žalobce tyto pohledávky oprávněně. Pokud žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně snížení daně na základě provedené opravy neakceptovaly, postupovaly v rozporu s ust. § 44 odst. 1 ZDPH. Tento žalobní bod proto shledal krajský soud důvodným.

V další části žaloby žalobce namítal nesprávnost implementace Směrnice Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen směrnice), a to jejího čl. 90, když má za to, že citované ust. § 44 ZDPH je s čl. 90 směrnice v kolizi.

Podle čl. 90 odst. 1 směrnice je-li zaplacení ceny zrušeno nebo vypovězeno, je-li cena zcela nebo zčásti nezaplacena nebo je-li snížena po uskutečnění plnění, základ daně se přiměřeně sníží za podmínek stanovených členskými státy.

Podle čl. 90 odst. 2 směrnice členské státy se mohou odchýlit od odstavce 1 v případě celkového nebo částečného nezaplacení ceny.

Podle názoru žalobce dává čl. 90 směrnice členským státům pouze dvě možnosti, kdy buď musí být za všech okolností snížen základ daně ve smyslu odst. 1, a to procesním způsobem stanoveným členskými státy nebo naopak bude snížení

základu daně vyloučeno ve smyslu odst. 2. Otázkou výkladu čl. 90 odst. 2 směrnice se zabýval rozsudek Evropského soudního dvora (dále jen ESD) ze dne 15.5.2014 ve věci C-337/13 Almos Agrárkülkereskedelmi Kft. ESD dospěl k závěru, že ust. čl. 90 směrnice musí být vykládána tak, že nebrání vnitrostátnímu ustanovení, které nestanoví snížení základu daně u DPH v případě nezaplacené ceny, je-li použito odchylné ustanovení odst. 2 tohoto článku. Nicméně podle žalobce může členský stát stanovit pouze omezení procesního charakteru a nikoliv klást podmínky, které by měla pohledávka splňovat, a tím omezit případy, které pohledávky lze a které nelze uplatnit, jak činí ust. § 44 ZDPH.

ESD v označeném rozsudku vyložil, že čl. 90 odst. 1 směrnice ukládá členským státům povinnost snížit základ daně pokaždé, když osoba povinná k dani neobdrží po uzavření transakce část nebo celé protiplnění, což je výrazem základní zásady směrnice o DPH, a to, že základ daně je tvořen skutečně přijatým protiplněním. Druhý odstavce čl. 90 směrnice však umožňuje členským státům odchýlit se od tohoto pravidla právě v případech celkového nebo částečného nezaplacení ceny plnění. Osoby povinné k dani se proto na základě čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH nemohou dovolávat nároku na snížení svého základu daně u DPH v případě nezaplacení ceny, pokud se členský stát rozhodl, že uplatní odchylku stanovenou v čl. 90 odst. 2 směrnice. Na ustanovení vnitrostátního práva, které ve výčtu případů, v nichž se základ daně snižuje, nezahrnuje případ nezaplacení ceny plnění, je třeba pohlížet jako na výsledek rozhodnutí členského státu využít možnosti odchýlit se, která mu byla přiznána v čl. 90 odst. 2 směrnice. ESD dále zdůraznil, že totiž nelze vyloučit, že se nezaplacená pohledávka nestane ve skutečnosti definitivně nedobytnou, a proto se unijní zákonodárce rozhodl ponechat každému členskému státu možnost určit, zda v případě nezaplacení kupní ceny vznikne nárok na přiměřené snížení základu daně za podmínek, které stanoví nebo zda v takovém případě nebude takové snížení možné. Za těchto podmínek pak je podle ESD třeba dojít k závěru, že na základě pouhé okolnosti, že ve výčtu případů, v nichž se základ daně snižuje, vnitrostátní prováděcí ustanovení neuvádí všechny případy uvedené v čl. 90 odst. 1 směrnice, nelze s přihlédnutím k všeobecnému právnímu kontextu mít za to, že toto opatření nemůže účinně zajistit plné použití směrnice dostatečně jasným a přesným způsobem.

V návaznosti na úvahy a závěry označeného rozsudku ESD se krajský soud neztotožnil s názorem žalobce, že čl. 90 směrnice dává členským státům pouze dvě možnosti, a to buď za všech okolností snížit základ daně, nebo snížení základu daně zcela vyloučit. Jak stanoví čl. 90 odst. 1 směrnice, možnost přiměřeného snížení základu daně (za podmínek stanovených členskými státy) se vztahuje ke třem skupinám právních vztahů, a to na případy, kdy

- zaplacení ceny je zrušeno nebo vypovězeno,
- cena je zcela nebo zčásti nezaplacena,
- cena je snížena po uskutečnění plnění.

Článek 90 odst. 2 směrnice umožňuje členským státům odchylku pouze ve vztahu k druhé skupině případů vymezených odstavcem 1. Jak uvedl ESD v citovaném rozsudku, ponechal unijní zákonodárce členským státům prostor k určení, zda v případě nezaplacení kupní ceny vznikne nárok na přiměřené snížení základu daně za podmínek, které členské státy stanoví nebo zda takové snížení možné nebude. V posuzované věci ust. § 44 ZDPH určuje možnost přiměřeného snížení základu daně za podmínek, které zákonodárce členského státu stanovil, tj. konkrétně za

podmínky, že pohledávka vznikla ve lhůtě 6 měsíců bezprostředně předcházejících účinnům rozhodnutí o úpadku. Citované ust. § 44 odst. 1 ZDPH je tedy podle názoru soudu zcela v souladu s čl. 90 odst. 1 směrnice. Posuzovaná úprava vyjadřuje význam ochrany právních vztahů bezprostředně souvisejících s institutem insolvence, kdy co do důvodů lze plně odkázat na argumentaci uvedenou v důvodové zprávě k návrhu § 44 odst. 1 ZDPH tak, jak byla již shora citována. To, že se takto stanovená právní ochrana vztahuje pouze na omezený okruh právních vztahů, tj. těch, které splňují podmínku vzniku pohledávky nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku dlužníka, a nedotýká se ostatních případů, kdy pohledávky vznikly před touto dobou, není podle krajského soudu v rozporu se směrnicí ani se shora označeným judikátem ESD (viz především odst. [23] až [26] označeného rozsudku ESD). Text čl. 90 odst. 2 směrnice určuje, že členské státy se *mohou odchýlit* od odst. 1 v případě celkového nebo částečného nezaplacení ceny. Použitá formulace „*odchýlit se*“ podle krajského soudu neznamena, že se čl. 90 odst. 1 směrnice v případech celkového nebo částečného nezaplacení ceny z rozhodnutí členského státu neuplatní vůbec tedy absolutně na žádné takové právní vztahy. Výklad zastávaný žalobcem považuje soud za nepřiměřeně rigidní a míjející se s účelem čl. 90 odst. 2 směrnice, když má za to, že možnost „*odchýlit se*“ od čl. 90 odst. 1 směrnice představuje pro členský stát prostor k určení jen určitého okruhu právních vztahů, jimž ochranu dle čl. 90 odst. 1 směrnice poskytne, a to s ohledem na specifika svého právního prostředí, která nejsou podřaditelná pod obecnou úpravu čl. 90 odst. 1 směrnice. Na základě uvedené právní argumentace krajský soud důvodnost námitky nesprávné implementace čl. 90 směrnice neshledal.

S ohledem na závěry, které krajský soud učinil ohledně prvního žalobního bodu, napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly náklady zaplacením soudních poplatků, a to ve výši 3.000,- Kč za podání žaloby a ve výši 5.000,- Kč za podání úspěšné kasační stížnosti. Další náklady žalobci vznikly v souvislosti s právním zastoupením, a to za 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 3x režijní paušál po 300,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění platném do 31.12.2012) a za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náklady právního zastoupení činí 14.000,- Kč. Tato částka byla v souladu s ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. zvýšena o částku, kterou je advokát povinen zaplatit podle zvláštního právního předpisu na částku 16.940,- Kč. Celkové náklady řízení tak činí částku 24.940,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným

právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 28. května 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu